

ennam lorda, sest sõrmekesed, mis ränga põllo töö kallal kangeks jäänud, hakkasid jälle wälledam liikuma. Siiski ei jätkand siisjetulleminne, et nemmad lahkesti ilma murreta wõinud ellada. Widda ennam waesus kallale lippus, sedda ennam Katrina hoolt kandis, isjaga tööd teha, ja Summal õnnistas nende maepiddalikku meelt, ja andis nelle teal niipalju, kui igga pääwasaks toiduseks tarwis olli.

Nendajuggune seisus wõib küll mõnda meest allandlikkuts ja maddala meeleliseks teha, mitte agga meie Katrinad. Tedda leiame meie keige temma waesuse sees ikka weel kõrge ja sureline ollewad. Rikkad ja tulusad noored külla mehhed, kes temma liggi julgesid astuda, et temmaga mõnne lahke sõnna rägiks, ei peetud temmast miksiki. Liina poole läisid temma mõtted, liina mehhi, kel Saksja keel suus, Saksja satterkuub seljas, ja hõbbe kellu taskus, — need ollid temma arwates lahle jutto wäärt; ühhe ausa liina mehhe olleks Katrina kosjaks wasto wõtnud. Agga liina kosjiad ei holind maa tüdrukust, ja külla poisid pelletas maa tüdruk ennesse liggidalt ärra. Nenda jäi meie Katrina, kellest meil suur lootus on, et temmast, kui mehhele lähhaks, omma perrele wägga truu, hooletinne ja maepiddalik perrenaene saaks, ikka weel wallali. Saab nähha, mis eddespiddi sünnib.

Talwe lõppes otja ja kewwade tulli keige omma illoga, lilledega ja waitse tuule lehwitamisjega jälle

küllasse; keit linnotesed tõstsid healt, Summala armo liites, keit puttugad hakkasid liikuma, ja ello tõusis metsas ja orgus üllas. Puud ja põesad said omma rohhelisse fue jälle ümber pandud ja ooplesid keit põllo rohhud näggufas riides. Wanna Mart, kes talwe toast wälja ei astunud, tuius õue pääwa paistele, sirutas kät ja jalge ja lotis lindlaste, et ta temmal weel üks ello kewwade tullemas on, kui tüttar mehhele lähhaks. — Wata, seal ronnis üks ellatand külla naene korwiga lainla all ülle aea. Mis temma korwis on? Üks lanna, mis ta liina turrule wiib ärra müüa, Mart hakkas kauplema ja ostis lanna enneselle. Kui nüüd Katrina mõisa jurest, kuhhu tedda töö pärrast kutsuti, koio tulli, kinkis taat lanna temmale. Se olli se ainus hingelinne pudduloios nende wälkses perres. Katrinal olli wägga suur rõõm selle ande ülle. Temma toitid omma lannalest ja kandis hoolt, et ta mitte lahjo ei saaks. Kui nüüd lanna esjimisise munna ilmale tõi, wistas Katrina suure healega, ennam weel kui lanna isse, kes munna walju lagutamisjega liitis. Munna sai munna kõrwa munnetud, senni kui munneja anduma lippudes hakkas lojuma. Katrina wõerutas lanna andumast ärra ja walmistas ennast munnadega liina löndida. Kas se ep olnud suur warra, mis temmal nüüd olli? Kolmkümmend wärsked munna, küll need jell' aea liinas rahha maksawad.